

maa følge det Spor, som man er kommen ind paa i Svejts og i England. Vi bør opdrage Slægten saaledes, at den bliver vant til ad Frivillighedens Vej at deltage i Forsvarsvæbnerne. Naar det da kommer saa vidt, at Hornet lyder, saa vil som i Svejts og England hver vaabenfør Mand stille sig i Hærens Rækker. Det er naturligvis de sagkyndiges Opgave at ordne det saaledes, at Hæren og det frivillige Værn kunne samarbejde paa tilfredsstillende Maade. Det har ogsaa psykologisk Betydning, det giver en fast Holdning i Folket, at hver Mand har sit Gevær hængende over Sengen. Vi have ikke tilstrækkelig Rejsning, der er alt for mange frumme Rygge, og vi trænge til al den Støtte, vi i den Retning kunne skaffe os. (Bluhme: Det har altid været Demokratiet's Stilling) — det ærede Medlem har Ret, men vi have savnet en klar Udtalelse derom i de senere Aar. Jeg vil paa Verlighedens Konto spørge, om det ikke ser ud, som om Demokratiet har ladet sig presse som en Citron for at osre de nødvendige Pengemidler til Hær og Flaade? Saaledes ser i alt Fald Forholdet ud efter mit Syn paa Sagen, og jeg betænker mig ikke et Øjeblik paa at udtale det, skønt enkelte af mine Partifæller næppe dele min Opfattelse. Jeg betvivler ikke, at Demokratiet, som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) sagde, altid har været villigt til at bringe Osre, men vi bør saa ogsaa klart udtale vor Hensigt og vise, at vi gøre det med god Vilje. Man har inden for Pessimisternes Lejr hørt Tale om, at Danmark er bleven gammel, og at Slægten er bleven ligegyldig. Jeg tror dog ikke, det er rigtigt. Jeg var i Sommer sammen med det ærede Medlem for Stevns (Svend Høgsbro) nede i Stevns Kredsen og der blev der præsenteret mig et Hæfte med Sange: „Vil De ikke vælge en, Hr. Røedt“, blev der sagt, „for at vi kunne synge den?“ Det var en ren Venstreforsamling; af de 4 Sange begyndte den ene med: „Vi vil værge vort Land“, og jeg svarede: „Lad os faa den, den er udmærket“. Tonerne bleve istemte, og det var en ren Fornøjelse, forstirer jeg, at høre den Musik, der kom i Luften. „Vi vil værge vort Land“, lød det kraftigt og smukt fra tusinde Stemmer, og jeg har sikkert Ret, naar jeg hævder, at der inden for Demokratiet er lige saa megen og lige saa varm Interesse for dette Spørgsmaal som inden for Højre. Vi trænge kun til, at det bliver udtalt, saa vil det snart blive klart for hele Landet, at vi ere villige til et loyalt Samarbejde, selvfølgelig dog kun paa den Betingelse, at man ikke arbejder bag vor Ryg og søger at naa udenom Bevillings-

retten ad Snigveje. Kommer der aabne Forslag frem, forhandle vi dem loyalt uden Hensyn til, om den vedkommende Minister er Højre- eller Venstremand. Og naar det siges, at vi ere blevne gamle, tror jeg ikke, det er Tilfældet. Et Land kan ikke blive gammelt, saa længe det bevarer sin Nationalitet, den ægte, uegennyttige, patriotiske Følelse. Det er heldigvis saaledes, at Kærligheden til vort Land under alle Stridigheder bevidst eller ubevidst slumrer paa Bunden, den maa kunne løfte os op over alle politiske Brydninger. Vi se den ene Slægt vokse frem efter den anden, hver Slægt har ny Tanker, ny Planer, ny Idealer, men ganske vist ogsaa ny Stridigheder; men Kærligheden kommer til i sidste Instans og gør sig gældende, og selv om der hist og her er blevet raft en knyttet Næve frem en Gang imellem, blive vi dog gode Venner til syvende og sidst. Jeg mener, at vi inden for Udgivningen og ude blandt Befolkningen bør stræbe hen til at se paa disse Stridigheder, som de ere, og værdsætte dem efter den Betydning, som de have. Vi bør ikke paa Grund af Uoverensstemmelserne betragte hverandre som Fjender, men som Landsmænd, søge at komme til Enighed om, hvad der gavner hele vort lille Samfund. Naar vi arbejde paa denne Maade, tror jeg, det gaar bedre, end det ærede Medlem for Ringkøbing Amts Iste Valgfreds (J. C. Christensen) mente. Han saa jo mørkt paa Tingene, og for mig, der er Optimist, er det altid beklageligt at høre nogen udtale sig i saa triste vendinger. Jeg tror dog, at der er en vis Solidaritetsfølelse til Stede. Jeg tror, at der fra den højt ærede Konsejlspræsident ned til det yngste Medlem er et Ønske om at fremme det heles Vel efter bedste Overbevisning. Lad os søge at bevare det, der er godt, lad os kæmpe om det, vi ikke ere enige om, og gennem vort Arbejde søge at naa til det bedste mulige Resultat. Gøre vi det, saa kan vi i hvert Tilfælde trøste os med, at vi efter Evne have gjort vor Pligt.

B. Christensen: Jeg skal paa dette sene Tidspunkt ikke indlade mig paa de store politiske Forhandlinger, som have været førte i disse Dage, hvor fristende det end maatte kunde være. Jeg skal ikke, som det ærede Medlem for Bræsts Amts 6te Valgfreds (Bjfsen) indlade mig paa en Underøgelse af, om Haanden er aaben, lukket eller knyttet. Jeg tror, at det ærede Medlem altid vil finde en aaben Haand hos Venstre-Reformpartiet, saa længe han holder sin Haand aaben, men naar han vil knytte sin, kunde det være, at dette Parti ogsaa vil knytte sine